

V mestu gor in desno

Maja Natek

Sedim na terasi pred glasbeno založbo Universal. Po dolgem času s kavo v roki uživam v spomladanskem soncu, pogledu na mimo valovečo se reko in razmišljam, kako strniti tale moj Berlin v en članek. Moje evropsko jabolko z mešanico okusov iz vsega sveta. Ne, to ni zgodba o sadni solati, to je zgodba o moji najboljši odločitvi doslej.

Odhod na Erasmus izmenjavo je bil enostavno korak, ki ga je bilo treba storiti. Naveličala sem se svojega vsakdana, načrtovanih dni mesece vnaprej, enih in istih obrazov okrog mene z eno in istim dogajanjem okrog mene. Morala sem iti nekam. Nekam, kjer mi bo vsak dan kot m&m bonbon. Slednje in pa dejstvo, da mi je nemščina pri srcu, sta me popeljala v mesto gor in desno, v Berlin.

Ko je prispel oktober, je prišel čas, da spakiram svoje kovčke in se odpeljem novim dogodivščinam naproti. Po dobrih devetih urah vožnje se je pred mano v dopoldanskem soncu najprej prikazal zaščitni znak Berlina, Fernsehturm, ki je s svojimi 362 metri ena najvišjih stavb v Evropi, počasi pa se je pred mano risalo celotno mesto, ki je bilo veliko večje, kot sem si to poprej predstavljala. Moji občutki so se začeli polarizirati. Na eni strani vznemirjenje in veselje, na drugi strani dvomi in strah. Trenutki, v katerih se človek vpraša, ali se je odločil prav in ali nebi bilo bolj lagodno ostati v varnem zavetju starega okolja. Po nekaj dodatnih kilometrih sem se pripeljala v kampus, kjer me je v študentu čakalo stanovanje rezervirano prek interneta. V najbolj elitnem predelu Berlina, Zehlendorfu, ki, če nebi strici iz Amerike po drugi svetovni vojni projekta sofinancirali, danes verjetno ne bil postavljen med milijonske vile in ordinacije plastičnih kirurgij ter privatnih šol. Vso svojo kramo sem odnesla v sobo, ki je bila za naslednja pol leta edini prostor, ki sem ga lahko imela resnično samo zase. Našo stanovanjsko skupnost je sestavljalo malo portugalske ležernosti, španskega temperamenta, grške neodločnosti, švicarske konzervativnosti, slovenske delavnosti in italijanskih kuharskih mojstrov. Moram priznati, da sem imela s sostanovalci res srečo in sčasoma nismo samo živeli skupaj, ampak smo postali družina, z vsemi vzponi in padci, ki sodijo zraven. Prvi teden je bil ena sama zmeda in pri tem se je bilo navaditi na dolga popotovanja z U-Bahni, S-Bahni, trami in busi še najlažje, zahvaljujoč zelo dobro in logično organiziranemu logističnemu sistemu in točnosti. Nemci so znani po svoji natančnosti, organiziranosti in redu, vse te stvari pa pričakujejo tudi od ostalih. Najprej s kupom papirjev tekanje od pisarne do pisarne na univerzi, na banko odpret račun, pa spet nazaj in podobne maratonske birokratstke dogodivščine. Na koncu tedna mi je le uspelo priti še do zadnjega papirja in takrat sem uradno lahko rekla »Ich bin Berlinerin«. Končno. Če sedajle pomislim, je moralo biti opazovanje cele množice tujih študentov, ki je zgubljeno tekala okrog precej zabaven prizor. Vmes mi je uspelo spoznati, da je mesto, ki ima skorajda toliko prebivalcev kot dve moji državi skupaj, res ogromno. Najboljše je bilo, ko smo ga odkrivali skupaj. Vsi mi, še nekaj sosedov zraven, veliko smeha, dobre volje, fotoaparati in pot v neznano.

19. oktobra se je začelo moje študijsko obdobje na Freie Universität Berlin, ki so jo takrat novembra sprejeli kot novo izmed petih elitnih univerz v Nemčiji...pojem evropskega Harvarda, ki pa se bo za slednji naziv še vseeno morala malo potruditi. Veliki plus je, da je kljub temu novemu imenu zaenkrat še brez šolnin, ki na večini nemških univerz znašajo okoli 500 evrov na semester. Univerza je zgrajena v stilu kampusa, s centralno stavbo v sredini, v krogu dveh kilometrov pa so porazdeljene posamezne fakultete in inštituti. V glavni stavbi urejaš vse. Od kosila v zimskem vrtu velike menze, pitja kave v eni izmed treh kavarn, ki so porazdeljene po zgradbi, ki je tako velika, da je označena z ulicami v poslopju. Znotraj se nahajajo tudi veliki računalniški center, filozofska fakulteta in od leta 2006 nova pridobitev, knjižnica, ki te zaradi izvirne arhitekture takoj prevzame, učenje v njej pa je kot učenje v vesoljski ladji in je vsaj name delovalo zelo motivacijsko. Prijel se je vzdevek »Možgani Berlina«.

Z mojimi bodočimi profesorji sem se še osebno dogovorila o opravljanju zelenih predmetov, mojih dolžnostih in vseh stvareh, ki sodijo zraven. Z mano so bili sicer zelo prijazni, vendar so mi že na začetku dali vedeti, da ne delajo razlik in da od mene pričakujejo enako sodelovanje kot od njihovih rednih študentov. V bistvu mi je bilo to še bolj všeč, ker imam rada izzive. Za razliko od nekaterih drugih študijskih smeri, sem bila edini Erasmus študent na farmaciji. Sistem študija farmacije v Nemčiji se kar precej razlikuje od našega. Kot prvo, študij ni razdeljen na leta, temveč na semestre, ki jih je 8. Za uspešen prehod v višji semester morajo opraviti »Klausur« iz izbranih predmetov, ki izgleda kot naš izpit, vendar brez ocen. Za nekatere predmete klauzure sploh ni potrebno opravljati. Po prvih štirih semestrih imajo prve »Staatsexamen«, to so državni izpiti iz 5 predmetov, ki so načeloma za vse nemške študente farmacije enaki, sledita pa še dva do konca študija, ko dobijo naziv »Apotheke/in«.

Semestri so precej tematsko razdeljeni. Tako je prvi semester precej analitsko usmerjen, peti je v večini biokemično-farmakološko obarvan, sedmi pa je skorajda sestavljen samo iz tehnologije in klinične farmacije. Urnik je zapolnjen z vajami in prakso. Veliko predmetov se izvaja v t.i. krožnih predavanjih, ki se izvajajo intenzivno približno en mesec, potem jim sledijo naslednje teme. Moj priljubljen predmet klinična farmacija je bil v drugem delu recimo sestavljen iz seminarjev, ki so bili zasnovani »problem-based« in tako smo praktično vse januarske dopoldneve in popoldneve, razdeljeni v dve skupini, preživeli v malem učnem prostoru, zakopani v dokumentacijo pacientov in knjige in se ob enem zgražali nad hudimi napakami pri predpisovanju zdravil. Na teh seminarjih sem se bolje spoznala s svojimi kolegi, ki so kljub dobrim 60 študentom v semestru razdeljeni v veliko malih skupinic, ki med sabo ne komunicirajo preveč. Na začetku sem se na to precejšnjo velemestno individualnost morala navaditi, proti koncu pa je bilo že prav zabavno hoditi na faks. V februarju so nas čakale klauzure. Menjava okolja in veliko zanimanje za izbrane predmete, sta mi dala neverjeten zagon za učenje in tako sem dva zimska meseca preživela v bolj »urkelskem« stilu in se za razliko od mojih sostanovalcev odpovedovala vabilom na to in ono zabavo in spanjem do treh popoldne in da se malo pohvalim...res se je splačalo. V prvo opravljene vse obveznosti z osebnimi pohvalami profesorjev...kar se mi že dolgo ni zgodilo:) Takrat sem se odločila ostati in tako sem tam opravljala še svojo diplomu.

V sredini februarja so se začele semestrske počitnice, ki tukaj trajajo do sredine aprila. Res je, da so potem predavanja do sredine julija, vendar sem kljub temu privrženec vmesne zimsko-spomladanske pavze, ko lahko brez skrbi daš knjige na stran in preprosto uživaš. Čas je bil za Berlin.

Upam, da mi ne zamerite, ker ne bom neposredno opisovala znamenitosti mesta...te se najdejo v vsakem turističnem vodiču...želim vam kratko predstaviti mesto, kot sem ga videla jaz.

Decembra je minilo osemnajst let od padca zidu. Padla je meja med Coca-Colo in Spreewaldskimi kumaricami, ki je skorajda štirideset let ločevala na vzhod in zahod, Berlinčane pa na Ossije in Wessije. Ne glede na v zadnjem času velik razvoj mesta, v katerem je med drugimi tudi koncern Bayer Schering Pharma, selitvi številnih velikih podjetij, medijskih hiš, znanih in neznanih osebnosti, iskalcev uresničenih sanj in vesplošnega arhitekturnega buma, je razlika še vedno precej očitna. Tudi med ljudmi. Zahod s svojim chickom, potrošniško usmeritvijo in konzervativnostjo deluje kot latte-macchiatto fensi kavarne, medtem ko vzhod deluje na principu Rusija sreča Pariz, espresso s kakavom in vodko. To se kaže tako v arhitekturi, ljudeh in miselnosti. Te ulice so polne življenja, brez množic turistov, ki s kamerami v roki in iščoč McDonalds in Starbucks, tekajo od znamenitosti do znamenitosti, odštekanih posebnežev, second hand trgovin, lokalov z izvirnimi koncepti delovanja, domačih pekarn, prodajalcev currywurstov in galerij. Predel vzhodnega Berlina, Friedrichshain, kjer sem takrat

stanovala, je postal »place to be« in glasbeni center Berlina. Orientalsko obarvani Kreuzberg, ki leži na drugi strani reke, z množico turških in iranskih priseljencev mi sprva ni deloval simpatično, a mi je tako kot »Upper East Side« prirasel k srcu s svojo ponudbo lokalov, kulinaričnih dobrot in pestrostjo ljudi.

Šele ko sem prišla v to multi-kulti metropolo, mi je postalo jasno, zakaj je v vseh svetovnih časopisih in med ljudmi toliko govora o Berlinu. Tukaj si lahko kar želiš. Preplet občutkov svobode, prijaznosti, norosti, kulture, dogajanja, individualnosti, tolerance in energije mesta ti da moč za naprej in iskrice v očeh. Še tako nore ideje se tu zdijo uresnečljive...v Spieglu sem prebrala, da za to tu rabiš le malo šarma in dobro ukrojeno srajco. Slogan mesta je »Arm, aber sexy.« V primerjavi z ostalimi prestolnicami, je neverjetno poceni. Ponudba stanovanj je velika, najemnine so nižje kot v Ljubljani, obisk drage restavracije ti na koncu znese toliko, kot bi te v Londonu stala predjed. Pravijo da je Berlin novi New York zaradi podobne razporeditve predelov in atmosfere...s še boljšim centralnim parkom. Slovi tudi po zelo pestrem nočnem življenju, princip vsakemu svoje. Je mesto, ki nikoli ne spi. Lahko se greš zabavat nad mesto, v mesto in pod mesto. Od trendi scene, umetniških lokalov v Prenzlauer Bergu, rockersko obarvanih klubov, vsesplošne alternative, domačih WG partijev, lokalov za geje, sedemdesetletne hipije in kot se za zibelko techna spodobi, techno hal. Na začetku leta sem si naredila seznam klubov, ki jih moram obiskati in ne glede na to, da sem v poprečju šla enkrat na teden v enega izmed njih, me čaka še kar nekaj kljukic.

Na veliko veselje vseh takšnih zasvojenecv s kavo, kot sem jaz, te na vsakem koraku čaka »kofitugou« in da dejstva, da lahko dobiš zajtrk tudi ob petih popoldne, brez očitajočih pogledov in s svežim pomarančnim sokom sploh ne omenjam. Lahko bi bil kaotičen. Pa ni. Naglica, nervoza in nepotrpežljivost so temu mestu precej neznani pojmi. Zaradi tega in sodobnih filmskih studiev, je snemanje holivudskega filma ali srečanje ene izmed zvezd na ulici ali v kavarni nekaj čisto običajnega. Za razliko od drugih krajev, pa se tu nihče posebej ne vznemirja. Edino kot politik si tu popstar.

V tem kratkem času sem spoznala neverjetne ljudi, ki so postali eni mojih boljših prijateljev, si nabrala veliko znanja in ostalih pomembnih življenjskih izkušenj, igrala enega izmed statistov v filmu, ki so ga snemali v našem kampusu s Kate Winslet in Ralphom Finnesom na čelu, odkrila skrite kotičke s pogledom na moje mesto, kjer se lahko umaknem pred svetom, po koncertu moje priljubljene ameriške skupine na stopnicah ob edinem pivu, ki ga pijem, dobro uro klepetala z dvema njenima predstavnikoma, pozabila na uporabo avtomobila in se prepustila vsesplošni nemški eko-evforiji, ugotovila, kaj želim od življenja a hkrati postala še večji otrok, našla zelene lakaste čevlje in vijolično torbo, spoznala pojem svobode, postala še večji optimist, kakor dejansko sem in se navdušeno veselila, kaj mi bosta prinesla pomlad in poletje.

Vsem, ki me vprašajo, kako je, če se malo odpraviš pogledat v zunanji svet, lahko rečem le eno...najtežje se je odločiti, vse ostali se zgodi.

Ob računu za kavo mi je natakark prinesel še promocijski letak za novo vročo stvar tu-restavracija, kjer ješ na udobnih foteljih v popolni temi, Matt Damon je že fan. No, to je

samo Berlin. Jaz pa že v mislih kujem svoje nore ideje za naslednji korak. To sem pa samo jaz.

*I've never said I'd leave the city
I never said I'd leave this town
a falling out we won't tiptoe about.
(PatD)*